

Vi foro i Söder- och i Österled

Intro

Här sitter jag och har alldeles lagom med feber för att inte gå till jobbet. Utanför pågår den vedervärdiga händelse som kallas höst helt enligt schema. I slutet av veckan har Britt namnsdag och följaktligen är vädret en smula mer tillåtande än normalt oktoberväder. På något sätt har ändå höjluften gått ur mig för säsongen. Jag iakttar den torra asfalten, konstaterar att termometern krupit upp mot 15 grader och kastar en blick på hojkläderna. Jag drar mig sedan till minnes att jag faktiskt har lite feber och lägger belåtet planerna på hyllan. "Så går tiden", tänker jag sedan. "Det här hade inte hänt hösten 2004"... Antagligen är det väl så det funkar? Passioner går över och blir istället en kärlek, fullt integrerad med livet för övrigt och nu på sjunde året efter återfallet måste man inte ut och bränna gummi så snart det överhuvudtaget är möjligt. Numera verkar passionen räcka för en sisådär 5-600 mil. Sedan känns det mest som det kvittar.

Något så hillvittas varmt som allvädersställ finnes icke på denna jord!

Tanken vandrar vidare kring den ganska sura säsongen 2010: En lång vinter följdes av en kall och blöt vår, med sen snösmältning och iskyla långt in i maj. Längre fick färderna ut på olika vulcanevents ske med hjälp av automobilen, medan Grünilla fick stå kvar hemma. Vi hämtade faktiskt inte hem hojarna förrän den 7 april, nästan tre veckor senare än normalt. Kylan gjorde att jag investerat i ett bävernylonkit från Flying Eagle. Skållhetare vinylbrallor får man leta efter och det var tur, annars hade det sannolikt inte blivit något åkt alls förrän långt senare.

Alldeles nyligen läste jag om "Bombi Bitt och jag" och "Bock i Örtagård" av Fritiof Nilsson Piraten. Det är som du säkert vet, sköna böcker om hur det kunde gå till i en skånesocken i slutet av förrförra seklet. Kunde inte hjälpa att tänka på Vulcan Riders och alla våra nutida espingar, vricklunder, elofar, franskor, elisor, riomior och andra, som i modern tid hjälper till att fylla mitt och Monikas liv med så mycken mening, skörlevnad, dryckenskap och synd. Må vara att moderniteten civiliserat oss en smula, men den gamle iakttagaren och kåsören ler nog säkert under basker i sin himmel och höjer glaslet med immig besk i en gillande skål. Han ser parallellerna och hade säker odödliggjort oss alla om han haft tillfället att vara med. Vem av oss som mest liknar vilken av hans gestalter lämnar jag för övrigt gärna därhän...

Jag tänker heller inte i det följande varken beröra Vårfesten, Varbergsträffen eller Riksträffen på Tånga. De båda förstnämnda har jag på grund av min höga ålder alltför sporadiska minnen ifrån och den senare – ehuru en av årets höjdpunkter, är numera en tämligen arbetsorienterad historia, där gruppernas specifika förehavanden sannolikt är av synnerligen begränsat intresse. Till minnet av Swedish Bikemeet lämnar jag också förresten, liksom Mickes och Bettans bröllop. Det finns bildbevis från samtliga. Sådär långt avfärdar jag dem. Det går ju att göra vad som helst i Photoshop nuförtiden! Fokus får istället bli på den senare delen av sommaren och på våra irrfärder till Internationella träffen i Tyskland och dagarna på Gränsö.

Mot Ystad, Trelleborg och Travemünde

Vi var förbokade! Jag minns inte när vi gjorde det, men jag tror att det var efter vårfesten, i samband med vårt första avstämningsmöte inför Tånga eller möjligen i samband med Pias födelsedag, som vi bänkade oss vid Rolfs dator och bokade plats och hytt på färjan för Monika, mig, Lasse, Mi och dottern Cissi, legitimerat vulcanbarn. Gustavsson/Klang var givetvis bokade sedan länge och en hel radder andra hade också valt att ta kvällsfärjan från Trelleborg till Travemünde. Sedan gick månaderna, vinter blev till vår och sommar och sommaren gick alldeles för fort och snart var det slutet av juli.

Monika och jag lämnade Råda Portar vid lunchtid, onsdagen den 21 juli, Herrens år 2010, i akt och mening att angöra samlingsplatsen hemma hos Roffe och Pia. Vi körde motorvägen söderöver i varmt och soligt väder med fartvinden dragande skönt genom membranfria brallor. Tanken var, att vi skulle möta upp alla senast klockan fem för gemensam avfärd tillsammans med det äkta paret Davidsson, herr och fru Lähnn med dotter och naturligtvis det hulda paret Klang/Gustavsson. Vi gjorde god fart i det vackra vädret och anlöpte depåstoppet före tre om eftermiddagen. Tid över alltså för att softa, fika och ligga lojt i gräset en stund.

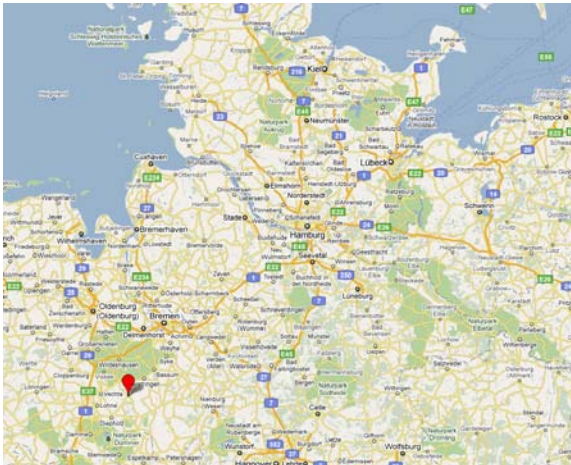
I god tid kom också Micke och Bettan tillsammans med Lasse och Mi. Micke hade plockat upp Cissi i Vallarum, eftersom hon skulle åka med honom ner till Tyskland och så småningom med mig hem. Vi hoppade upp och pruttade iväg med Rolf och Pia i täten och Lasse som arriärgarde. Kan livet vara bättre? Tillsammans med älskade vänner på slingring och vacker skåneväg med en hel semester liggande framför dig och den älskade puttrande synligt i backspegeln.

Turen till Trelleborg är ju inte lång och vi hade fortfarande gott om tid till incheckningen. Visa av tidigare års dåliga grillkorvar och flottig pommes frites eller svindyra bufféer på båtarna över Östersjön, bestämdes att vi skulle uppsöka ett lämpligt näringsställe. Dessvärre hade Skipper redan avrest mot Tyskland över broarna, vilket omöjliggjorde ett insnyltande där – annars har jag ju i tidigare skrönor lovsjungit Gunns kokkonst och det Olssonska hemmets förträffliga taffel. Vi fick istället uppsöka en kinesrestaurang, som visade sig ha suveränt käk, till vilket merparten av oss drack vatten och Cola. Må vara att spritdoft och alkoholromantik ibland kan skina igenom i mina alster, fast när det gäller hoj och brännvin är jag stenhård. Denna moraliska och ansvarsfulla resning är för övrigt inte bara betingad av körkortsångest och att jag sannolikt aldrig skulle klara att ta om ett körkort med de uppkörningsstunt som gäller nu, jämfört med när jag tog det 1971.

I alla fall – upp på båten, surra mopparna och sedan kärt och sammanstrålande med Mogges gäng från Helsingborg med omnejd och herr och fru Carl(s)berg från Halmstad. Det blev en glad och okomplicerad afton där den tidigare vattenskadan måttligt togs igen. Sedan upp i hytten för dusch och några timmars vila. Natten avlöpte lugnt och vi anlöpte Travemünde före utsatt tid. De flesta av oss avstod frukosten för att stanna på ett mer prisvärt ställe lite längre fram, så det blev en slät kaffe och sedan att köra av båten till fasta land.

Ett slowrace till Barnstorf

Vi konstaterade snabbt att vi hade hur mycket tid som helst till att köra de 25-30 milen ner till träffen i Barnstorf, men vi var väldigt många i vår kortege. Efter att ha masat oss iväg på ett morgontrött Autobahn ner till första bästa större bensinstation för frukost och kissning, var det bara att konstatera att det inte skulle gå att hålla samman detta jättegång. Några föredrog att köra motorväg, några vill hellre ta mindre vägar och några ville dra på, för att på kortast möjliga

Många små vägar mellan Travemünde och Barnstorf, blev det – men varför jäkta?

tid nå hägrande pilsner och tältplatser. Sällskapet delades. Micke, Bettan och Cissi körde ut på Autobahn och vårt sällskap kompletterades istället med Jörgen och Monica Carlberg. Låt mig bara få utdela en taperhetsmedalj till Monica, så jag inte riskerar glömma bort det: Nyopererad, i gips och ännu ej helt genomvärt, satt hon med stoisk taperhet bakom Jörgen på hela resan, ravade på träffen och tillbaka på pallen utan gny på återresan, beväpnad med ingenting annat än gott humör, en hopfällbar krycka och sedvanliga hojkläder. Heder åt denna kvinna!

Den resa vår grupp företog ner till Barnstorf blev ett sällan skådat slowrace. Det var inte så att vi körde svinsakta, precis. Nej då! En grej som tog ett tag var i och för sig Hamburgs yttre stadsdelar – annars puttrade vi fram i lagom landsvägsfart genom det tyska landskapet. Det slingrade på rätt bra, kan meddelas, kring vackra alléer och alla dessa småstäder och byar som kännetecknar den här delen av världen. Jag vill förresten minnas att nordvästra Tyskland och Ruhr-området är världens mest tätbefolkade region, så många fartbegränsningar blev det...

Med ungefär två tredjedelar av vägen avverkad, avnjöt vi en praktiskt taget stekt kycklinghalva med pommes frites till lunch på en tur vars enda egentliga problem (bortsett då från risken med Campylobacter och Samonella i fågeldjäveln) var att finna öppna Gasthaus och någon enstaka bensinstation som tog våra globalt gällande kreditkort. Nåväl – ibland lyckades vi ju – och vi var framme på träffplatsen efter att ha avverkat på ett ungefär 27 mil på åtta timmar. Det blir en

snitthastighet på nästan 34 km/h. Passar mig perfekt! Jag gillar att drälla – men såg inte Rolf en liten smula jagad ut på slutet?

Vi var i alla fall framme vid halvtretiden, alldeles lagom för att sätta upp tält och slå läger. Softa en liten stund och sedan var det dags att möta upp ”di övriga svenske”, för gemensam kortege in på träffområdet. Tyvärr var vi inte största grupp i år. Tyskarna var fler. Det är ju ganska lätt att inse att risken för detta var överhängande, då vi de facto befann oss i Tyskland, men visst hade det varit kaxigt att vara flest... som vanligt!

En utvikning om tältandets vedermödor, medförande longitudinella insikter

Låt mig här göra en liten paus i reseskildringen och avslöja att jag hatar att bo i tält! Jag hatar det så det värker i kroppen när jag tänker på det och det är ändå ingenting mot hur det värker i kroppen när man i själva verket bor i tält! Tyvärr inser ju man tämligen omgående att det här med att åka på motorcykelträffar innebär tältande hur man än gör och eftersom att åka på träffar är det roligaste som finns, är det bara att bita i det sura äpplet (och det ofta blöta och kalla gräset) och tälta.

Efter att ha börjat med ett hysteriskt litet, men billigt julatält med en botten på ungefär 1,5 x 1,5 meter, (jag är 191 cm) liggunderlag i något disktrasematerial och min sovsäck från 1974 på Swedish Bikemeet 2005, insåg jag motvilligt att jag varit dumsnål och att någon form av ytterligare produktutveckling var av nöden. Så stel, värkande och frusen går det inte att vara. Det måste finnas bättre grejor, annars skulle ingen campa!

När jag träffat Monika, bidrog hon med expertis. Hon framtvingade till sommaren 2006 en rejäl produktutveckling med ett bra tunneltält med gott om plats. Liggunderlagen slängdes till förmån för den nya tidens självuppbålsande

diton. Jag pyntade kalaset med glädje. Slut på att vara dumsnål! Lyckan var fullständig! Jag frös inte en enda gång under Internationella träffen på Tånga 2006. Naturligtvis tänkte jag inte på att det sannolikt berodde på att jag både var nykär och campade i en sällan skådad värmebölja.

Fylld av tillförsikt skulle jag ånyo ta tältet i bruk till Gränsö 2006, en resa som fick ställas in på grund av ett envetet ryggsnitt. Det kom inte till användning på varken Chappen eller

Gränsö 2007 heller, eftersom vi var upptagna med annat och bland annat åkte på höjsemester till Tjeckien. Det hela kom alltså inte att resas igen förrän på Chappen 2008, en träff som framlevdes i strålende sol och värme dagtid, för att sedan på känt chappenmanér sjunka ner mot nollpunkten under natten. Jag minns att jag ålade ur tältet på morgonen och låg som en vårtrött huggorm och lapade sol, innan jag fann krafter nog att resa mig upp med knakande leder. Det var under den träffen som jag första gången fick lite ont i vänster höft och det har hållit i sig sedan dess.

På Chappen 2009 hade vi minus fem en natt. Jag kommer aldrig att glömma känslan av att vakna klockan fem och vara tvungen att gå ut och hålla av gårdagskvällens pilsner. Aldrig har jag frusit så som när jag ålade ut i rimfrosten och på darrande ben ställde mig vid dikets kant...

Tälthelvetet fick hänga med på något sommarevent till, men sedan var det oåterkalleligen slut. Jag hade kommit till insikten att camping för medleålders män är en materialsport och en dyr sådan. Det fick bära eller brista – det var bara att slanta upp...

Inför 2010 och det kafkaartade scenariot att vara tvungen att bo i tält i nästan två veckor, med först Internationella träffen och sedan Gränsö, var goda råd dyra. Efter noggranna studier och intervjuer med ett flertal mer eller mindre entusiastiska campare inhandlades det uppblåsbara madrasser, laddningsbar pump, picknickfiltar med ytfoliering till underlakan, två hyggliga campingstolar, ny sovsäck, uppblåsbara kuddar och ett tält med ståhöjd – ett sådant där som man kan fälla upp på ett par minuter om man är normalbegåvad. Det är Monika. Jag blåser upp madrasserna! Jag nästan grät när jag skulle betala, men hör och häpna: Jag har bott och sovit som en kung, trots illasinnat ösregn i 18 timmar på Gränsö och jag har inte frusit ett smack! Det är visserligen tur att man kör på träff med två hojar, varav den ena är en CT, annars hade det förmodligen inte funkade med all packning, men jag bor i tält. Jag har besegrat medelåldern, i alla fall temporärt. Det gamla tältet skänktes till Karin och Roger, bara för att konstatera att det möglade.

Barnstorf och allt skönt vulcanfolk från när och fjärran

Vi hade VRS rendez-vous på ett McDonalds i Bassum några mil från Barnstorf, så vid fyrasnåret pep vi redan anlända iväg för att möta upp och köra gemensamt in till träffen. Det var en imponerande syn vi mötte. Hela parkeringen var full av glada VRS:are, som så småningom lyckades sopa ihop sig, lämna varandras famnar, stiga upp på hojarna och köra i kortege till träffen. Ankomsten måste ju beskrivas som en succé och efter incheckningar, tältuppslagningar och inkvarteringar vidtog allt det underbara. Alltså att få gå och drälla, dricka pilsner och prata med gamla och nya vänner från hela Europa.

För min och Monikas del var det naturligtvis extra kärt att få träffa Chief och Lisa igen, liksom alla holländare, men dem undantaget är det lika så gott att inte ens försöka nämna namnen på alla sköna lirare man kamperade samman med runt borden den långhelgen.

Stort beröm måste gå till tyskarna för att de lyckats ordna detta fina arrangemang, trots att de varit tvungna att byta träffplats med kort varsel. Jag tänker på att motsvarande scenario föresvävade oss under några oroliga timmar i samband med att Tångahallen brann ner till grunden. Våra tyska bröder och systrar hade sannolikt ett par svettiga veckor för att landa det hela och det gjorde de verkligen med hedern i behåll och på ett storslaget sätt! Gott käk, bra frukost och (naturligtvis) väldigt hala pilsner! En liten smula jobb hanns också med; webbmastermöte parallellt med presidentmötet. Tre dagars drällande går alldeles för fort – och med tanke på drällandets natur, tror jag att bilder säger mer än ord. Här kommer alltså ett litet montage från dagarna i Barnstorf. Tack för en kanonkul träff! Vi ses!

Underbart är kort...

En kontrollfreak uppfinner ett nytt vapen

Så kom den sura söndagen, när det var dags att packa samman allt och dra hemåt. Vi hade hela dagen på oss eftersom båten från Travemünde inte gick förrän till kvällen. Jag rafsade samman min skit lite halvhjärtat medan Monika packade, surrade, packade, surrade och fräste. Det sistnämnda berodde sannolikt på hennes och de övriga tjejernas extensiva experimenterande med hur man skulle lyckas tvinga i sig inhandlad Becherovka, denna vidriga tjeckiska Jägermeisterklon. Enligt uppgift gick det till slut, med hjälp av äpplejuice. Becher unt Apfelsaft – HILFE! Det hade helt klart krävt sitt tribut. Jag bubbade sonika över halva min packning till Mi eftersom jag skulle skjutsa Cissi hem. (Tack för det förtroendet Mor och Far Lähnn!)

Monika inspekterade mina åtdragningar och remmar 23 gånger till, innan hon övergick till sitt eget surmulet sammanbitna surrande. Till slut var det bara mina rosa foppatofflor kvar. Dem klämde hon elegant in mellan de båda korvarna bakpå och drog till med remmarna, så att det nog inte bara var Becherovkan som gjorde henne grön i ansiktet och kallsvettig i pannan. Efter ett antal ömma farväl och ömsesidiga lyckönskningar anträdde vi resan hemåt, företräddelsevis på småvägar. Vädret höll sig och trots illavarslade moln blev det inget regn. Vår lilla kortege rörde sig sakta men säkert mot nordost.

Timmarna gick snabbare än kilometrarna, inte minst beroende på en fullkomligt suverän lunch på ett Gasthaus i någon by som jag tyvärr glömt vad den heter. Det var så gott och så trevligt, att hade bara någon föreslagit en övernattnig, hade jag slagit till direkt. Efter lunch satt Cissi och halvsov bak på pallen. Ibland vaknade hon till av att vi krockade hjälmar och pekade på de vackra små husen och småpratade med mig vi en snutt. Det var mysigt att åka två på hojen. Det var längesedan jag körde med passagerare.

Småningom tyckte Rolf att vi borde köra upp på Autobahn. Sagt och gjort. För god slör drog vi mot motorvägen, bara för att konstatera att det var "Stau". Dessbättre såg vi det i god tid och Rolf navigerade oss vidare på allt smalare vägar, för att hitta en uppfart längre fram, där trafiken förhoppningsvis hade släppt igen. Efter ett visst trixande kom vi till sist till en avfart upp mot större vägar. Vi blinkade höger och svängde av. Jag slängde en blick i backspegeln. Där fanns inte en käft!

Jag vet inte hur länge sedan det var sedan sista titten. Det kan inte ha varit mer än 30 sekunder? Man måste ju titta framåt ibland också! Problemet var, att vi under denna halvminut hade tagit två snabba avtag. Vad göra? Med iskyla i hjärtat blinkade jag på Roffe och stannade. Det var ju inget annat att göra än att vända och köra tillbaka. En kort stund palavrade vi i det första korset om vi skulle åka åt varsitt håll för att leta reda på de andra. Problemet löste sig omedelbart, när Lasse och de andra passerade korsningen i ungefär 185 kilometer i timmen. Turligt nog såg de oss, vände och kom tillbaka. Kort därefter var skarorna samlade igen. Lättad kunde man se att inget allvarligt hade hänt. Nå?

Jo, se alldeles plötsligt hade det som ur en katapult kommit en rosa foppatoffel flygande ur Monikas packning, högt över Mi och hennes hoj, missande efterföljande Jörgen och Monica med någon decimeter, för att sedan bli överkörd av Jörgens bakhjul. Detta gav den tappra toffeln ny kraft och den beskrev en

elegant parabel över Lasse, som med blicken lyckades följa dess rikoschett i asfalten och vidare muntra studsanden av vägen och in i skogen. Lasse som är en godhjärtad själ stannade för att plocka upp den och när sällskapet såg detta stannade de naturligtvis också. Lasse sprang med foppan till Carlbergs eftersom han trodde den var deras, men Jörgen såg ut som ett levande frågetecken och det var en rodnande Monika som fick erkänna och anbringa min toffel ånyo på hojen. Foppabazookan var född! Ett utmärkt vapen för att bringa oordning, bland annat i motorcykelkorteger och att skrämma slag på både bakom- och framförvarande.

Så slutligen, efter flera tappra försök lyckades Roffe ta oss upp på Autobahn, där trafiken nu hade glesnat betydligt – i flera kilometer. Strax därefter var det naturligtvis väggbygge och Stau. I alla fall rullade det på hyggligt ändå och vi kom till färjeterminalen utan vidare missöden. Det gjorde resten av gänget också, så vi fick påspädning av helsingborgare och en ny glad, men något mattare afton. Efter nödvändiga inköp avgick de flesta av oss till hytten för att sova. Antar att de flesta gjorde som jag och sov som små grisar.

Sommarens ljuvligaste tur och en soft dag i Ystad

Följande morgon var solig och sval. Vi körde av båten, vinkade hej till Halmstad och Helsingborg och begav oss mot Balkåkra. Det var en sådan sommarmorgon som naturlyriker skriver dikter om. Solen sken, som sagt och ett lätt morgondis låg fortfarande kvar över fälten. Det var ingen trafik ute och vi drog över slingrande landsväg, genom fält och byar. Turen var nästan äckligt perfekt. Till och med den hemtame Rolf hade något drömskt i blicken när vi rullat upp hojarna på grusgången och börjat packa av. Motvilligt fick jag krama Cissi hejdå, tacka för mysigt sällskap och avlämna henne till mötande pojkvän.

Sedan försvann Lasse och Mi hem till Vallarum och Monika och jag fick gama in oss hos Rolf och Pia för tvättande, ompackning och en trevlig dag på byn, med inköp av badbyxor – jag hade givetvis glömt mina hemma, allmänt shoppande och en suverän thailunch invid torget. På kvällen grillade vi och tog det lugnt. Det är alltid lika trevligt, skönt och mysigt att hänga med Rolf, Pia och "kidsen med respektive" (också legitimerade vulcanbarn) och hade inte schemat påtvingat oss en avfärd till Gränsö och cambyggandet vid tisdag lunch, hade jag förmodligen fortfarande suttit i uterummet med ett fånflin på läpparna.

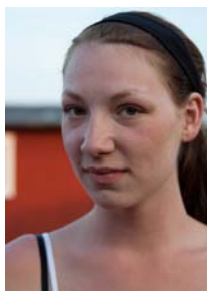
Det blev tidigt i säng den här kvällen också. Dels skulle vi köra 40 mil och jobba när vi kom fram, dels hade jag fått förtroendet (Tack igen!) att skjutsa Tuddie, så man ville ju vara någorlunda skärpt.

Första och enda gången på Dressman?

Genom mörkaste Småland

Tuddie plåttad på Tånga 2010
© André Klang

Tisdagsmorgonen ägnades åt packning, för avfärd vid lunchtid. André tog sin Honda CB 750 och körde iväg lite tidigare, överlämnandes flickvän för transport av yours truly. Jag tog alltså Tuddie, medan Fredrik och Mikaela körde bil. Det var sålunda tre hojar, som begav sig i riktning Sjöbo för att möta upp med Skipper och anslutande hojar från Vallarum.

Vi genade på småvägar som jag aldrig hade funnit på egen hand, men det hela höll på att ta brått slut redan vid utfarten efter Marsvinsholms slott, där en förvirrad dam stannat först, följd av Roffes ekipage. Sagda dam fick nämligen plötsligt för sig att backa och gjorde det rakt in i Rolfs hoj – två gånger till på köpet!

Dessbättre fanns sinnesnärvaro både till ilsket tutande och viss följsamhet bakåt, så det hela slutade väl och utan skador på vare sig hojen eller någon person. En något sammanbiten konversation med föraren av bilen och en inspektion av hojen, så var vi iväg igen. När vi kom ut på större vägar vankades det en högtidsstund för Monika, som för första gången fick åka på den legendariska Sjöborakan. Strax norr om Sjöbo mötte vi upp med Lasse och Taggen, som kom från Vallarum, sedan vidare mot Höör, tankning och anslutning med Skipper och Classe, som kört från Trelleborg. Därefter tog sällskapet ut riktning mot Växjö för att hämta upp Bosse.

Det var behaglig körning på hyggliga vägar i rutinerat sällskap, som det kanske inte är så himla mycket att berätta om. Det var mysigt att ha en passagerare. Som jag sa tidigare, hade jag nästan glömt bort hur det var. CT:n är ju en idealisk skjutsmaskin, som inte gör stort väsen av att transportera ytterligare en person, varken vad gäller köregenskaper eller prestanda. Tuddie skötte sig exemplariskt och dessutom kunde jag viggla henne på cigaretter när vi tog en bensträckare. Så mycket pratat blev dock inte, eftersom vi gjorde god fart framåt...

Vid infarten till Växjö fick mopparna halsa soppa och sedan tog Bosse emot med kaffe och hembakad bulle och en liten stunds softande. Viss förvirring uppstod över Tuddies bortkomna glasögon, som en snäll "svärfar" fick åka och hämta på bensinstationen, annars avlöpte det hela synnerligen smärtfritt och utan dröjesmål.

Med ungefär halva sträckan kvar att köra blåste vi vidare, nu kompletterade med Bosse på hans Voyager. Med allt större skyndsamhet hastade vi mot det hägrande målet. Förbi deppiga mörka barrskogar och genom små byar studsade vi på allt sämre underhållna småländska vägar – mot Hultsfred och Vimmerby och sedan vidare mot Västervik och Gränsö. Det tog oss in alles sex timmar, sedan var vi äntligen framme på vad vi antog skulle vara den öde grässlätt vi bokat på Gränsö camping för VRS. Öde – i helsicke heller...

Campen och årsmöte med bröderna Hansen

Jag tror inte det spelar någon roll när man skall börja en träff och när man säger att den skall öppna. Det kommer alltid att finnas folk på plats i riktigt, riktigt god tid. Vi kom på tisdag kväll för att börja bygga campen. Träffen öppnade formellt på torsdagen. Givetvis fanns det redan vulcaner på plats! Inget ont i det i och för sig – men man upphör aldrig att bli förvånad över entusiasmen, om man säger. Och inte skadar det med ett extra par händer när det är dags att slå läger och resa tält och tömma släp.

Resten av kvällen ägnades alltså åt sagda aktiviteter, samt att fixa fram el, sätta upp egna tält, äta pizza och att inventera drickat. På Gränsö '08 tog det slut i stort sett med en gång, kväll ett. Detta var en händelse som tydligen satt så outplånliga spår i sällskapet, att samtliga bestämt sig för att det aldrig, aldrig skulle få hända igen. Campen var nu så välförsedd att det närmast syntes generande. Vi beslöt så att föreviga det hela i det stilleben och vältagna konstfotografi som kan ses längst ner på sidan. Det bör dock påpekas att medhavt den här gången räckte väl, trots att sällskapets törst efter lång körning och hårt arbete var svår. Ingen behövde sakna under hela träffen, för att tala klartext.

Så kom onsdagen och campen färdigställdes under förmiddagen, avspärrningsband sattes ut, parkering måttades och annat sådant. Det behövdes, eftersom allt fler nu börjat rulla in. Det var bokat plats för 300 tält i vanlig ordning och även om det varit långt ifrån det 2009, eftersom det hela krockade med Internationella träffen, var förhoppningarna goda om att vi igen skulle lyckas fylla vårt bokade campingområde till bristningsgränsen. Fast sedan kom regnet. Det började på onsdag kväll och fortsatte mer eller mindre ihållande i 18 timmar. Jag låg i mitt tält och lyssnade på slagregnet mot ytterduken, fylld av onda aningar. Fast jag hade inte behövt oro mig. Nyinvesteringen höll måttet och

Monika hade t o m mage att påstå att det var lite mysigt. Det var att ta i, tyckte jag. När torsdagsmorgonen randades visade det sig dessutom att fler av vår illustra församling inte haft riktigt lika stor tur med täthållningen. Efter frukost ordnade Bosse därför torkrum i sin flyghangar till tält, där det med hjälp av Heat Pals och finurliga upphängninganordningar torkades för det vilda. Ångan stod som ur en finsk rökbastu, varje gång någon vädrade ut fukten ur tältet. Det funkade faktiskt riktigt hyggligt! Han är inte dum, den där Bosse...

Så knallade Gränsö igång för full orkanstyrka

Pia ägnade torsdag förmiddag åt inventering av livsmedel och muttrade oroligt över beställda hamburgare och inköpta frukostar och nedkallade diverse förbannelser över vädergudarna vars regnande riskerade minska antalet incheckade på campen. Det är ju alltid ett vågspel att införskaffa mat när man inte riktigt vet hur många som skall komma och det är ju en hel del pengar som ligger ute för föreningen. Pia och alla övriga i gänget som bygger Gränsö, Chappen och är aktiva på Tånga har ju en hederkodex som vi lever efter och det är att vi aldrig skall lämna ett underskott på något av våra arrangemang. Det handlar naturligtvis inte att det måste bli någon vinst att tala om heller, men vi skall inte gå back.

Många verkar tro, att vi är en rik förening när man läser bokslut och kassaberättelser i samband med årsmötet varje år. Vad man då glömmer är att vi också är en hysteriskt stor förening med fritt medlemskap och utan andra inkomster än dem vi kan få genom försäljning och sponsoring och att det i själva verket kostar massor att genomföra våra större arrangemang. Sett per medlem har vi att förfoga över en sisådär knappa sjuttio spänn och det är ärligt talat ingen större förmögenhet.

I alla fall hade möjligen sagda gudar samma respekt för Pia som vi andra, för fram emot torsdag middag slutade det att regna. Survädret under torsdagen gjorde i och för sig att vi inte fyllde campen till sista plats, men väderomsvängningen till det bättre gjorde i alla fall att vi inte gick back på campen skulle det visa sig. Det var ju bra!

Plutten hade också bekymmer. Han hade lovat att vi skulle delta i märkesutställningen uppe vid slottet och ställa upp ett representativt urval av vulcanhojar. Han sprang runt och försökte entusiasmera oss andra. Det gick sådär. Tanken på att halka iväg med 350 kilo motorcykel genom den regndränkta campingen upp mot den väg som nu förvandlats till en leråker gjorde, att vi snarare vinnlade oss att berömma och rekommendera varandras cyklar medan vi kraftigt nedtonade de estetiska behagen hos det egna ekipaget. Vi var kort sagt döva för hans vädjanden. Allt eftersom timmarna gick och han insåg att han sannolikt inte skulle lyckas med sin nuvarande strategi, klev han muttrande ut på parkeringen och valde sonika ut ett tvärsnitt av modeller. Därefter meddelade han oss med glad min vilka han valt och sedan sjasade han

iväg oss. Vi lydde motvilligt. Glädjande nog för oss andra, tvingades Berta (Lasses Drifter 1500) också att delta. Jag halkade efter Taggen på en spinnande Grünilla och vobblade mig så sakteliga upp mot slottet med båda tassarna i backen ända tills vi kom ut på asfalterat underlag.

Monikas största bekymmer var varken träffbudgeten eller märkestävlingen. Hon fokuserade istället på alla "äckliga insekter" som fanns i och runt vårt tält i det höga gräset. Visst fanns det en försvarbar fauna i vår omedelbara närhet, men min tilltro till det nya tältet var efter regn och blåst så grundmurad, att jag helt satte min tillit till att nätet runt vår sovkupe skulle hålla borta både fästingar, gräshoppor, svartmyror, grodor, olika huggormar, skelett, poltergeists och giftiga sälar. Monika var inte lika övertygad och hon gick på talrika rensnings- och inspektionsrundor, följt av måleriska rapporter över läget. Jag gick mest och ölade, när jag inte checkade in folk eller drällde runt mellan tälten.

Som de flesta säkert vet är Gränsö ett välordnat ställe för camperande. Hygglig mat finns att köpa på campingen och har du bara vant dig vid att lägga din osnygghet via Baja-Maja, finns det både fria och varma duschar och det mesta du kan behöva och det som inte finns har VRS i campen. Ett undantag finnes dock och det är det vedervärdiga staketpiss de utskänker från talrika stånd. Ravgiftet kallas för Åbro och borde falla under någon form av internationell konvention om otjänlighet eller miljöfarligt avfall. Man försålde också en sötsur sås som gick under namnet päroncider. Den riktigt tappre som vägrade att ge upp, kunde blanda dessa båda soppor under det träffande namnet "Snakebite". Jag underlät att gynna denna verksamhet i nämnvärd grad, så på det hela taget fanns få orsaker till klagomål!

Nackdelen med att vara en del av en så stor och innerlig gemenskap som VRS är naturligtvis att man hänger alldeles för lite med andra kompisar, särskilt om man har en del jobb att utföra. Många av mina andra hojkompisar var på plats och jag fick naturligtvis alldeles för lite tid över till dem. En del VRS:are väljer att inte bo på vår camp, utan gör tvärtom och kommer och hälsar på, medan de tältar med sina andra polare. Jag kan

förstå det. Fast hur man än gör vill ju tiden liksom inte räcka till ändå. Träffen och campen på högvarv, så många man inte sett på så länge och fullt spett dygnet runt: Från tidig morgon när Rolf, Skipper och Bosse börjar med frukosten till när siste man stänger kökstältet efter sista konsertens eftersläckning vid fyra, halv fem. Och däremellan är det ju Burn Out Burgers – Vulcan Riders specialare, med ett historiskt halvhemligt salsarecept, ursprungligen tillblandat av VRS campchief Göran Rahm #156 någon gång i urtidens förhistoriska dis och sedan pietetsfullt produktutvecklat...

Vulcan Burn Out Burger är en *No Bullshit Burger*! En stor burgare på 200 gram med stark salsa och bröd. Inget tjafs! Det skulle visa sig vara ett framgångsrikt koncept också på Gränsö!

En ny president mister oskulden och vi vinner en trofé

Burgarna grillades på vår camp på fredag och lördag kväll. Egentligen skulle vi ha kört på torsdag, men vi flyttade det hela på grund av vädret. Vulcantraditionen bjuder att burgarna grillas av presidenten och eftersom Classe

nu är vår president, stod det alltså på hans lott att manövrera det ena gasolkärnkraftverket. Han var en smula nervös inför det hela, det syntes. Det är ingen alldeles lätt sak det där med att genomsteka flera hundra maffiga färsbitar utan att bränna vid och låta det hela flyta på smidigt. Lasse är ju också president, fast för hela världen, typ – så han bemannade den andra grillen. Jag satte mig bekvämt tillrätta i ena änden med kassaskrinet för att övervara händelsen från bästa åskådarplats,

medan jag tog upp betalningen. Mina förhoppningar kom dessvärre på skam. Classe höll god fart och levererade i samma goda takt som Plutten, som ju tjuvtränat i årtal. Jag började misstänka att Classe mörkat sin grilloskuld och spelat nervös. Det hela fungerade ju utmärkt, konstaterade jag besviket. Ingen eldsvåda, inga brända armhår och genomstekta burgare som smakade utmärkt.

Inför lördagen hade Plutten (Har karl'n för mycket fritid? Hade det inte räckt med märkesutställningen?) lovat att vi efter mc-kortegen skulle ställa upp på SM i Biker Burgare som traktörerna på Gränsö slott hade utlyst mellan de olika hojklubbarna. Vi hade ett problem med detta, sade han förtroligt till Pia, Skipper, Bosse och mig. Våra burgare var ju färdiga frysbitar, medan man här skulle fjolla med riktig nötfärs och annat. Var det någon i sällskapet som hade någon tanke om en bra färs? Skulle vi klara att tillverka salsan i småportioner och under tidspress? Arbete fördelades och medan det var självklart att Skipper och Lasse skulle tävla för oss, var det alls inte självklart hur vi skulle lösa det andra, så återstående satte igång med att klocka Sippers salsatillverkning och

att finna bra kryddor till färsen. Efter några försök blev det suveränt. Lagom kryddigt, med bra grillade smaker som trängde igenom.

In alles var det elva lag som ställde upp. Jag tror att åtta kom till start och inledningstävlingen bedrevs som en utslagningstävling där vinnaren gick vidare, för att så småningom hamna i final. Jag skall inte beskriva hela händelsförloppet, dock måste jag erkänna att jag blev en smula förvånad när jag såg motståndarnas arsenal av råvaror. Det fjollades med lingon, getost, skogssvamp och allehanda mer eller mindre atypiska burgertillbehör. Det byggdes små höghus av färsbiffar, ruccola och pinjenötter och det konstrades så det stod härliga till. "Bikerburgare?" tänkte jag stilla och frågande, medan Skipper och Lasse snabbt, enkelt och med van hand slängde samman vår Burn Out.

Team VRS ville naturligtvis också få fjolla till det en smula, som alla de andra, så Skipper avslutade det hela genom att lägga två korslagda mikroskopiska grässtrån på burgaren före servering. Jag bröt ihop...

Naturligtvis vann vi! En enig jury inklusive de provsmakande barnen (lurigt där) var fullkomligt eniga om att vår Vulcan Burn Out Burger var överlägsen de övriga. Det visste vi ju naturligtvis hela tiden, men det är ju alltid kul att få ställa ett skåp till. Det blev välförtjänt pokal till Skipper och Plutten och skålande i bubbelvin och allmänna gratulationer och lyckönskanden. Det var kort sagt en lyckad stund, där på gräset framför Gränsö slott, denna soliga lördag i sen juli.

Lördagen var dock långtifrån över! Tillbaka till campen för ny grillning av burgare, den här gången mer enligt löpandebandsprincipen. Till min stora glädje fick Classe en fettbrand i grillen, vilket orsakade en viss uppståndelse och en bejublade och rådig insats av Rolf med brandsläckaren. Samma sak hände för övrigt '08. Det är skönt när det blir samma! Det blev en sen kväll med många glada händelser, varav jag minns flera stycken. Fast Takidas musik kändes som om det kunde kvitta, så jag tillbringade stora delar av kvällen på campen istället. Utan Takida och verkligen utan Åbro.

Dags att avrunda – utan att få myror i huvudet...

Söndagen bjöd på uppbrottsstämning. Det var ingen idé att förneka det hela. Det räckte med att titta åt det håll där tälten stått tills alldeles nyligen. Nyss hade man suttit och krängt frukost. Nu studsade Bosse och Rolf med hjälpredor runt som skällade troll och packade resterna av det som en gång varit ens hem. Mitt bittra filosoferande avbröts av ett illvrål från Monika bortifrån tältet!

Förskräckt skyndade jag dit, medan jag översköljdes av ord från hennes håll, som alls inte passar för en nytexaminerad skolfröken i religionskunskap. Jag möttes av en äcklad och upphetsad älskling som förevisade sin hjälm, full av svartmyror, myrägg och allehanda andra bostadsdetaljer som myror brukar gilla. Under veckan hade tydligen en koloni svartmyror tyckt sig finna en utmärkt och skyddad plats för att utvecklas vidare i trygghet, bortom regn och kyla. Tänk så fel de hade haft. Jag hindrade Monika från att slänga hjälmen i skogen och istället tog vi med den till slottet, där vi ändå skulle hämta hojarna från gräsplanen. Snälla tjejer lånade oss en dammsugare och eftersom myror inte är några slemmiga djur, så gick hjälmen dessbättre utmärkt att sanera.

Ja, så var det dags för avsked. Vi hämtade hojarna och körde tillbaka till campen för att packa samman vår bröte. Nästan 35 mil på trista R40 låg framför oss och vädret lovade inte gott. Efter avskedskramar och vinkningar pruttade vi så mot Mölnlycke. Det regnade inte, inte än. Det började först när vi körde ut från Västervik upp på stora vägen...

Vi färdades i ömsom skurar och ömsom duggregn i stort sett hela vägen hem på en tämligen trist körning västerut. En fika och tankning strax före Eksjö. Vid Axamo gick min hastighetmätarwire av. En fika till strax före Ulricehamn och sedan hem. Det var söndagen den första augusti, herrns år 2010. Sommaren var i praktiken slut och skolstarten vinkade välkommen med ett elakt grin om inte alltför många dagar. Det fanns all anledning till viss nedstämdhet – det hade funnits ännu mer anledning om jag vetat vilket skitväder som skulle följa under återstoden av säsongen. Jag tror jag avverkat maximalt 50 mil sedan jag kom hem den där söndagen. Fast hade jag varit mer på, hade det naturligtvis gått att köra lite mer. Det finns det talrika bevis på i VRS. I mitt fall kanske det ändå handlar mer om sinnestämning... (?)

Tack för i sommar och tack för att ni finns! Jag undrar ibland om vi inte skulle kunna bilda underlag till en filmkomedi i gammal pilsnerfilmsanda? Vilken tur att ingen har kommit på den tanken... ☺

Sommarens stora skratt är löst på Palladium! Ett durglatt och grabbfriskt farsäventyr fyllt av muntra upptåg och glatt humör!

Efter 'Heja Bröderna Hansen' och 'Bröderna Hansen slår till' kommer här den tredje efterlängtrade stänkaren ut på sitt segertåg över Sverige och Europa!

På vift med Bröderna Hansen!

Skattörkan över st'n och det är en vulcan! (Sydsvenskan)

Tull är festliga upptåg och frejdigt glatt hamne. (Skånska Dagbladet)

Trots grog- och spödoften en berömd värd filmfars. (Arbetet)

'Obegränsat trams det är bara att förundras.' (VL)

PALLADIUM
Södergatan 15
k ö 12.00 tel 19 19 21

Varje dag kl 5, 7 och 9 För utsålda hus - köp biljetter i god tid!
lördag och söndag middagsbio kl 1 och 3 EXTRA NATTBIO fredag och lördag kl. 23.30!

FÄRG!
Tillåten fr 11 år